

La novel·la romàntica més esperada de l'any

ALI

HAZELWOOD

La
hipòtesi
de l'amor

ALI
HAZELWOOD

♥♥ *La*
hipòtesi
de l'amor ♥♥

Traducció de Lluís Delgado

Fanbooks

Títol original: *The Love Hypothesis*

© Ali Hazelwood, 2021

© de la traducció: Lluís Delgado Picó, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: març del 2023

ISBN: 978-84-19150-40-0

Dipòsit legal: B. 3.179-2023

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté

l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Capítol u

♥ **HIPÒTESI:** Quan se'm presenta l'oportunitat d'escollir entre una opció A (una situació lleugerament desagradable) i una opció B (una pluja de merda colossal amb conseqüències devastadores), acabo seleccionant la B inevitablement.

Dos anys i onze mesos més tard

En defensa de l'Olive, val a dir que a l'home no semblava desagradar-li gaire el petó.

Sí que va necessitar un moment per ajustar-se a la nova situació, cosa perfectament comprensible ateses les sobtades circumstàncies. Va ser un minut incòmode i ridícul durant el qual l'Olive enganxava els llavis als de l'home alhora que es posava de puntetes i s'estirava tant com podia per mantenir la boca a la mateixa altura que la cara d'ell. Per què havia de ser tan alt? El petó devia semblar un cop de cap maldestre, i començava a angoixar-la que tot plegat sortís malament. La seva amiga Anh, a qui l'Olive havia vist anar cap a ella tot just feia uns segons, miraria l'escena un instant i s'adonaria de seguida que l'Olive i el Noi del Petó no podien ser de cap manera dues persones en plena cita.

Llavors el moment agònicament llarg va quedar enrere i el petó es va tornar... diferent. L'home va inspirar fondo, va inclinar una mica el cap i l'Olive es va sentir menys com un mico enfilat a un baobab. Tot seguit, les mans càlides de l'home, que contrastaven agradablement amb l'aire condicionat de la

sala, li van estrènyer la cintura i se li van enfilear uns centímetres pel cos, fins que la van subjectar per les costelles contra ell. Ni massa a prop, ni massa lluny.

A la distància justa.

Va ser més un petonet llarg que no pas un autèntic petó, però va ser força agradable i, durant uns segons, l'Olive va oblidar una considerable quantitat de coses, com ara el fet que abraçava un paio qualsevol que ni tan sols coneixia. O que amb prou feines havia tingut temps per xiuxiuejar-li: «Et puc fer un petó, si us plau?» abans d'enganxar els llavis als d'ell. O que el motiu original pel qual havia organitzat tot aquell espectacle era que esperava enganyar l'Anh, la seva millor amiga.

Tanmateix, un bon petó tenia aquell efecte secundari: feia que una noia s'oblidés d'ella mateixa una estona. L'Olive va sentir que es fonia en un pit ample i sòlid completament ferm. Va fer lliscar les mans d'una barra ben definida a uns cabells sorprenentment poblats i suaus, i llavors es va sentir sospirar, com si ja s'hagués quedat sense alè, i per fi es va adonar, com si li acabessin de clavar un cop al cap amb una totxana, que... no. No.

No, ni de conya, no.

No hauria d'estar gaudint. Era un paio desconegut, i prou.

L'Olive va panteixar, es va separar d'ell a correccueta i va buscar l'Anh frenèticament. En la lluentor blavenca que il·luminava el passadís dels laboratoris de Biologia a les onze de la nit no hi havia ni rastre de la seva amiga. Era estrany. L'Olive estava segura que l'havia vist tot just feia uns segons.

El Paio del Petó, per la seva banda, estava dret just davant seu amb els llavis separats, el pit alçat i una espurna estranya als ulls. I exactament aleshores l'Olive es va adonar de l'enormitat del que acabava de fer. De la persona que acabava de...

Merda.

Quina. Puta. Merda.

Perquè el doctor Adam Carlsen era un malparit amb una reputació espantosa.

Aquest fet no era destacable per ell mateix perquè, en el món acadèmic, qualsevol posició per sobre del nivell dels alumnes de doctorat (que tristament era el que ocupava l'Olive) requeria una certa mala llet per part de qui l'ostentava si volia retenir-la, cosa que situava els professors titulars al cim de la piràmide dels malparits. El doctor Carlsen, però, era un cas excepcional. Almenys si es jutjava pels rumors que corrien.

Ell era el motiu pel qual en Malcolm, el company de pis de l'Olive, va haver d'estripar dos projectes de recerca i probablement acabaria graduant-se un any més tard del que esperava; el mateix que havia fet que en Jeremy vomités d'angoixa abans dels exàmens doctorals; l'únic culpable que la meitat dels alumnes del departament es veiessin obligats a ajornar la defensa de la tesi. En Joe, que solia anar amb el grup d'amics de l'Olive i la portava a veure pel·lícules europees desenfocades amb uns subtítols microscòpics cada dijous a la nit, havia fet d'ajudant de recerca al laboratori d'en Carlsen, però havia decidit deixar-ho sis mesos després de començar per «motius personals». Probablement havia estat una bona idea, perquè la majoria dels altres ajudants d'en Carlsen tenien una tremolor de mans perenne i sovint feien cara de no haver dormit en tot un any.

El doctor Carlsen podia ser una jove estrella del rock acadèmica i un nen prodigi en l'àmbit de la biologia, però també era desagradable i extremament crític, i, per la manera com parlava i com es comportava, era obvi que estava convençut que era l'única persona que feia investigacions científiques decents en tot el Departament de Biologia de Stanford. Probablement en tot el món. Era un imbècil considerablement imprevisible, malcriat i aterridor.

I l'Olive li acabava de fer un petó.

No sabia quant de temps va durar el silenci, només que ell va ser qui el va trencar. El doctor Carlsen estava plantat davant l'Olive, ridículament intimidant, amb aquells ulls foscos i els cabells encara més negres, mirant-la des d'una altura superior al metre vuitanta —devia ser més de quinze centímetres més alt que ella—. Va arrufar les celles, una expressió que ella reconeixia de veure'l als seminaris del departament, una expressió que normalment precedia el moment en què alçava una mà per apuntar un error fatal en la feina de qui parlava.

Una vegada l'Olive havia sentit que el seu tutor l'anomenava: *Adam Carlsen. Destructor de carreres d'investigació.*

No passa res. Tot anirà bé. Tot anirà perfectament. Faria veure que no havia passat res, li assentiria amablement i marxaria de puntetes. *Sí, és un pla sense fissures.*

—M'acaba... m'acaba de fer un petó?

Sonava desconcertat i potser una mica desalenat. Tenia els llavis carnosos i... Mareta. Els acabava de besar. L'Olive no podia negar de cap manera el que acabava de fer.

De tota manera, pagava la pena provar sort.

—No.

Sorprenentment, li va semblar que funcionava.

—Ah. Entesos. —En Carlsen va assentir i es va girar, vagament desorientat. Va fer un parell de passes pel passadís i va arribar a la font, que potser era la seva destinació original.

L'Olive començava a creure que es podria desempallegar d'ell quan el doctor es va aturar i es va girar cap a ella amb una expressió escèptica.

—N'està segura?

Merda.

—Jo... —Es va tancar la cara amb les mans—. No és el que sembla.

—D'acord. Jo... D'acord —va repetir lentament. Tenia una

veu greu i profunda que sonava com si s'estigués tornant boig. O potser com si ja ho fos—. Què està passant?

No hi havia cap explicació lògica. Qualsevol persona normal hauria trobat estranya la situació de l'Olive, però l'Adam Carlsen, que indubtablement considerava l'empatia un defecte i no un tret positiu de la humanitat, no la podria entendre mai. L'Olive va deixar caure els braços a banda i banda del cos i va respirar fondo.

—És que... Miri, no vull ser grollera, però no n'ha de fer res. En Carlsen la va mirar un moment i va assentir.

—Ah. És clar. —Devia recuperar el seu estat d'ànim habitual, perquè el to de veu li havia perdut part de la sorpresa i recuperava la normalitat. Tornava a ser sec. Lacònic—. Llavors tornaré al meu despatx i prepararé una queixa d'acord amb el Títol IX.

L'Olive va exhalar, alleujada.

—Sí, seria genial, perquè... Un moment. Una què?

En Carlsen va decantar el cap.

—El Títol IX és una llei federal que protegeix contra l'assetjament acadèmic en entorns acadèmics...

—Ja sé què és el Títol IX.

—Ah. Llavors ha decidit ignorar-lo conscientment.

—Jo... què? No. No, això no és veritat!

En Carlsen va arronsar les espatlles.

—Em dec haver equivocat. Em deu haver assetjat algú altre.

—Assetjat? Jo no l'he assetjat!

—M'ha fet un petó.

—Però no era un petó de debò.

—Sense consentiment previ.

—Li he preguntat si li podia fer un petó!

—I me l'ha fet sense esperar la meva resposta.

—Què? M'ha dit que sí.

—Com diu?

L'Olive va arrufar les celles.

—Li he preguntat si li podia fer un petó i m'ha dit que sí.

—Incorrecte. M'ha preguntat si em podia fer un petó i jo he esbufegat.

—Estic bastant convençuda que l'he sentit dir que sí.

En Carlsen va arquejar una cella i, per un moment, l'Olive es va permetre el luxe de somiar que escanyava algú. El doctor Carlsen. Ella mateixa. Les dues opcions sonaven igual de bones.

—Miri, em sap molt greu. Estava en una situació estranya. Podem oblidar el que acaba de passar?

La va escutar una llarga estona amb el rostre angulós seriós i alguna cosa més, una expressió que l'Olive no acabava de desxifrar perquè estava massa ocupada fixant-se una altra vegada en l'alçada i l'amplada d'aquell home. Era un colós. L'Olive sempre havia estat prima, gairebé massa esprimatxada, però les noies d'un metre setanta-dos centímetres rara vegada se sentien diminutes. Almenys fins que es trobaven dretes al costat de l'Adam Carlsen. Evidentment, ja sabia que era alt perquè l'havia vist pel departament, caminant pel campus o a l'ascensor, però no havien interactuat mai. Mai no havien estat tan a prop.

Tret de fa un segon, Olive. Quan gairebé li fiques la llengua a...

—Li passa alguna cosa? —En Carlsen sonava gairebé preocupat.

—Què? No. No, estic bé.

—Ho dic perquè fer un petó a un desconegut a mitjanit en un laboratori pot ser un senyal que hi ha algun problema —va prosseguir calmosament.

—Doncs no n'hi ha cap.

En Carlsen va assentir, pensarós.

—Molt bé. Llavors ja pot esperar correu d'aquí a pocs dies —va dir, i va començar a marxar.

L'Olive es va girar cap a ell.

—Ni tan sols no m'ha preguntat com em dic! —va bramar.

—Segur que algú m'ho dirà. Per entrar als laboratoris a aquestes hores deu haver passat la identificació per alguna banda. Bona nit.

—Un moment!

L'Olive es va inclinar endavant i li va agafar el canell per aturar-lo. En Carlsen es va parar immediatament, tot i que era obvi que no li costaria gens alliberar-se de la mà de l'Olive, i va mirar el punt on els dits de la noia li tocaven la pell, just per sota un rellotge de polsera que probablement costava la meitat del salari anual de l'Olive. O tot.

El va deixar anar immediatament i va recular una passa.

—Perdoni, no volia...

—El petó. Expliqui's.

L'Olive es va mossegar el llavi inferior. L'havia cagada. Ara l'hi havia de dir.

—L'Anh Pham. —Va mirar al seu voltant per assegurar-se que l'Anh havia marxat de debò—. La noia que acaba de passar. És alumna de doctorat del Departament de Biologia.

En Carlsen no va donar cap indici de saber qui era l'Anh.

—L'Anh té... —L'Olive es va col·locar un ble de cabells castanys darrere l'orella. Era la part en què la història es tornava vergonyosa. Era complicada i sonava a ximpleria d'adolescent—. El cas és que jo estava coneixent un noi del departament. En Jeremy Langley, és pèl-roig i treballa amb el doctor... Tant se val, només vam sortir un parell de vegades, i llavors el vaig dur a la festa d'aniversari de l'Anh, i es van avenir i...

L'Olive va tancar els ulls. Probablement va ser mala idea, perquè ara es podia veure al fons de les parpelles com la seva amiga i la seva parella xerraven en aquella bolera com si es coneguessin de tota la vida; els inacabables temes de conversa, les rialles, i en acabat, al final de la nit, en Jeremy seguint

tots els moviments de l'Anh amb la mirada. Havia quedat dolorosament clar en qui estava interessat. L'Olive va agitar una mà i va intentar somriure.

—En resum, quan en Jeremy i jo vam tallar, ell va demanar per sortir a l'Anh i ella li va dir que no per... lleialtat entre noies i aquestes coses, però estic segura que a ella li agrada molt. No em vol fer mal, i tot i que li he dit mil vegades que no passa res, no em creu.

Per no esmentar que l'altre dia la vaig sentir confessar al nostre amic Malcolm que trobava que en Jeremy era al·lucinant, però mai no em podria traïr sortint amb ell, i sonava molt trista. Semblava decebuda i insegura, molt diferent de l'Anh vigorosa i decidida a què estic acostumada.

—El cas és que vaig mentir i li vaig dir que ja sortia amb un altre noi, perquè és una de les meves millors amigues i no l'havia vist mai tan interessada en un noi, i vull que tingui totes les coses bones que es mereix, i estic segura que ella faria el mateix per mi, i... —L'Olive es va adonar que parlotejava i que en Carlsen havia perdut tot l'interès. Va callar i va empassar-se la saliva, tot i que es notava la boca seca—. Aquesta nit. Li vaig dir que tenia una cita aquesta nit.

—Ah. —L'expressió d'en Carlsen era il·legible.

—Però no és veritat. He vingut a treballar en un experiment, però l'Anh també s'ha presentat. En teoria no havia de ser aquí, però sí que hi era, i venia cap a nosaltres. M'ha pogut el pànic i... bé. —L'Olive es va passar una mà per la cara—. No he pensat què feia.

En Carlsen no va dir res, però la mirava amb uns ulls que deien: «Òbviament».

—Només volia que es pensés que tenia una cita.

El doctor va assentir.

—I per això ha fet un petó a la primera persona que ha trobat al passadís. Perfectament lògic.

L'Olive va fer una ganyota.

—Vist així, potser no he tingut el meu millor moment.

—Potser no.

—Però tampoc no ha estat el pitjor! Estic bastant segura que l'Anh ens ha vist. Ara es pensarà que tenia una cita amb vostè i espero que se senti lliure per sortir amb en Jeremy i...

—Va negar amb el cap—. Miri, em sap molt greu, això del petó.

—De debò?

—No em denunciï, si us plau. De veritat que m'ha semblat que li sentia dir que sí. Li prometo que no volia...

De sobte, va prendre consciència de l'enormitat del que acabava de fer. Acabava de fer un petó a un desconegut, un paio que resultava ser el professor més notòriament desagradable de tot el Departament de Biologia. Havia confós un esbufec amb un senyal de consentiment, bàsicament l'havia assetjat al passadís i ara ell la mirava fixament amb aquella expressió estranya i penserosa, tan gran, concentrat i a prop d'ella, i...

Merda.

Potser va ser per l'hora que era. Potser perquè havia pres l'últim cafè feia setze hores. Potser perquè l'Adam Carlsen la mirava d'aquella manera. De sobte, tota aquella situació la superava.

—De fet té tota la raó del món. Em sap molt greu. Si s'ha sentit assetjat, m'hauria de denunciar perquè és el més just. El que he fet ha estat horrible, tot i que no ho volia fer... De tota manera, les meves intencions no importen; el més important és la seva percepció de...

Merda, merda, merda.

—Me'n vaig, d'acord? Gràcies, i... em sap molt greu.

L'Olive va girar cua i va fugir pel passadís.

—Olive —va cridar-la en Carlsen—. Olive, esperi's...

L'Olive no es va aturar. Va baixar corrents l'escala, va sortir de l'edifici i va marxar pels camins mal il·luminats del campus de Stanford, passant pel costat d'una noia que passejava el gos i d'un grup d'estudiants que reien davant la biblioteca. Va seguir fins que va arribar a la porta de casa seva, es va aturar el temps just per obrir-la, i va anar de dret al seu dormitori amb l'esperança d'evitar el seu company de pis i qui fos que havia dut a casa aquella nit.

Fins que no va estar estirada al llit mirant fixament els estels fluorescents que tenia enganxats al sostre no es va adonar que havia oblidat mirar com estaven els seus ratolins de laboratori. També s'havia deixat el portàtil a la taula i la dessuadora en algun racó del laboratori, i havia oblidat completament aturar-se a la botiga i comprar el cafè que havia promès a en Malcolm que portaria per a l'endemà al matí.

Merda. Quin desastre de dia.

Al'Olive no li va passar pel cap en cap moment que l'Adam Carlsen —il·lustre malparit— l'havia cridada pel seu nom de pila.